

POSTANOWIENIE

21 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 21 marca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa P. R.

przeciwko J. P. i B. P.

o ochronę dóbr osobistych,

na skutek skargi kasacyjnej P. R.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z 17 marca 2022 r., I ACa 401/21,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od P. R. na rzecz J. P. tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego kwotę 2 160 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia obowiązanemu do dnia zapłaty;

III. zasądza od P. R. na rzecz B. P. tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego kwotę 810 zł (osiemset dziesięć złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia obowiązanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 marca 2022 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację powoda od orzeczenia Sądu Okręgowego w Łodzi oddalającego roszczenie powoda o ochronę dóbr osobistych.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia złożył powód, zaskarżając je w całości, wnosząc o jej przyjęcie do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Zdaniem skarżącego konieczne jest dokonanie wykładni przepisów, ogniskujących się na kwestii skutków prawnych zatarcia wyroku karnego dla postępowania cywilnego oraz możliwości posługiwania się tego rodzaju wyrokiem, czynienia na jego podstawie ustaleń faktycznych przez sąd cywilny i związania sądu cywilnego wyrokiem karnym po jego zatarciu.

Pozwane wniosły o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzeczenie o kosztach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 k.p.c. ustawodawca zawarł zamknięty katalog przesłanek, na podstawie których Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, skarga kasacyjna będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Skarżący nie zdołał wykazać, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego przesłanka ta jest spełniona, jeśli zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów lub podstawowych prawa możliwym do dostrzeżenia bez konieczności prowadzenia szczegółowej analizy sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej przesłance ma obowiązek wykazać, że skarżone orzeczenie jest sprzeczne z podstawowymi zasadami lub przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni

i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny (zob. m.in. post. SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17). Argumenty podnoszone przez skarżącego prowadzą natomiast do wniosku, że prowadzi on jedynie bezzasadną polemikę ze stanowiskiem sądu wyrażonym w zaskarżonym orzeczeniu i stara się w ramach skargi kasacyjnej w sposób nieuprawniony kwestionować ustalenia faktyczne poczynione przez sądy powszechne, którymi Sąd Najwyższy, wobec dyspozycji art. 398¹³ § 3 k.p.c., pozostaje związany. Sąd Apelacyjny w swoich rozważaniach precyzyjnie i poprawnie wyjaśnił zarówno kwestie dotyczące zakresu orzekania przez sąd w sprawach o naruszenie dóbr osobistych, jak i powody, dla których roszczenie powoda oceniono jako bezzasadne. Fakt, że skarżący nie zgadza się z taką oceną sprawy w żadnej mierze nie świadczy natomiast o oczywistej zasadności skargi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w judykaturze sądowej i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Nieodzowne jest ponadto, podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18). W analizowanej sprawie skarżący nie wskazał jakie dokładnie przepisy prawa wymagają wykładni, podając jedynie opisowo, jakiego problemu mają one dotyczyć. Tak określona przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może zostać uznana za prawidłową. Rolą skarżącego było bowiem precyzyjne wskazanie przepisu lub przepisów, które w

jego ocenie budzą poważne wątpliwości lub wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 3, art. 99 k.p.c. w związku z § 2 pkt 4 i 5, § 8 ust. 1 pkt 2, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[SOP]

[ms]